

Ани Аво

Нетленият епос

Онези странни сигнали пак се появиха. От където и да идват те значат нещо и то нещо важно. Жалко само, че никой не вярва в това. Противоречало на Нетления Епос! Глупости! Нетления Епос твърди, че животът е дошъл отвън, значи направо си казва, че може би разум се развил не само тук на Ектазия, ами и на други далечни планети. Но повечето лолиси са прекалено консервативни за да приемат такава възможност.

„Животът ний ще сътворим, простанството ще претворим и светлината ще бъде наш единствен водач.“

Някъде из залите деца учеха наизуст Нетления Епос. Повечето от тях никога нямаше да разберат и дума от него, но щяха да го знаят. 66613 четиристишия в 7 книги – наизуст.

– Сантар Кос Магер! – извика учителят толкова силно, че всички в Храма на знанието го чуха. – Престани да изопачаваш думите!

Отговор не се чу и децата продължиха да повтарят в хор четиристишието.

Преграда се приплъзна, на прага стоеше Талакир.

– Охо, Ханву Пента Вракер, пак ли се мъчиш над сигналите?

– Донрат, какво правиш тук, не те ли обявиха за Невеж?

– А да, много неприятно! Какво става, разчете ли нещо?

Хасву му подаде листа.

– „Ние сме от Земята, 3-та планета в системата на Слънцето, на 11 светлинни години от звездата Тау Цети. Ние искаме мир.“ – прочете Донрат. – Не им ли писва да повтарят все това. Къде трябва да е тая звезда ... Тау Цети?

– Почти... Мисля... Даже съм убеден, че става дума за звезда като нашата. Земята трябва да е тяхния свят. Думата „години“ в старо-памбиянския е значело „обиколки“.

Донрат се засмя презрително.

– Куца ти логиката, как биха могли знаят старо-памбиянски, а?

– Целият текст е на старо-памбиянски. Мисля, че те говорят на този език.

– Първо не е сигурно дали съществуват, още по-малко дали говорят, и второ много ми е интересно какво ще каже Лидерът, като му дадеш това.

– „Еретически глупости“. Това ще каже, като ръководителят на групата по физика – Дестер.. Каза „Еретически глупости“.

Талакир бе искрено изненадан, че Хасву е показал проучването си на Дестер или дори, че му е споменал! Можеха да го обявят за Невеж,

но той беше толкова погълнат от тази своя извънектазианска раса, че едва ли се интересуваше от мнението на знаещите. Имаше си идеал и го бе олицетворил с незнайните от Нетленния Епос. Ако те наистина съществуваха, в което Хасву бе убеден, едва ли щяха да се занимават с някакви несвършени лолиси, разделени в повече от 200 общности. Защо ще се свързват точно с Памбиян? Защо не пратят сигнал в Сатория, най-мощната държава на планетата е все пак? Или и те са засекли сигнала но и там не вярват? И там ли го наричат „Еретически глупости“? Преградата отново се приплъзна, този път не бе приятел, а четирима охранители на знанието.

– Донрат Самел Талакир, присъствието ви в храма на знанието е забранено.- заговори един от охранителите с равен тон – Длъжни сме да ви арестуваме за нарушение на заповед на Лидера. Ханву Пента Вракер, ще бъдете наказан за това, че не сте сигнализирали своевременно за присъствието на невеж тук.

– Май тези господа искат да ме придружат до изхода – отвърна Талакир почти весело – Приятно ми беше че си побъбрихме, сега трябва да обърна внимание на новите си приятели.

Охранителите и Талакир излязоха и Вракер остана отново сам с текста. Прочете го отново и отново, и отново...

„Но е време за промяна, време е за нов живот,

Къде отиде ти свещена врана?

Там отредено е да има нов народ.“

Децата продължаваха да учат упорите. Повечето от тях никога нямаше да разберат и дума от Нетленния епос, но щяха да го знаят. 66613 четиристишия в 7 книги – наизуст.

Какво искаше да постигне, имаше ли ясна цел или очакваше някой друг да реши как да използва работата му? Замисли се за минута и откри, че не можеше да предложи нищо конкретно, а просто излагаше „откритието“ си, в система където практиката бе издигната в култ. Може би затова Дестер не му обърна внимание. Само че Вракер не осъзнаваше важността на този факт и затова продължаваше да се измъчва от къде къде по-абстрактни мисли. Това можеше да е историческо събитие – контакт с извънектазианска цивилизация, би било прекрасно. Вселената, необятна и криеща своите тайни, но не само от една цивилизация, а от много, може би те са нявсякъде и не са само изпратилите сигнала, може би има много сигнали, които не могат да бъдат разчетени дори разпознати като разумни. Какви ли са онези... Наричат планетата си Земята, дали не са отдавна изчезнала раса, чийто сигнал чак сега е получен като

ехо от едно минало величие. Дали още съществуват, дали постижение-ята им в науката са по-добри, дали знаят какво е дух и култура? Вракер усети, че не е сам, зад него стоеше една цяла раса, с високите си технологии (той инстинктивно реши, че за да изпратят сигнала трябва да са достигнали по-високо технологично ниво от Ектазия). Това убеждение го накара да отиде при владетелят на знанието, или казано простолюдици – шефа на Храма на знанието. Разказа на Усилар цялата история, за размислите си, за идеите си, за истината. Старият знаещ погледна разработката, текста и останалите сведения, които Вракер му връчи.

– Да... Много интересно... Да... Къде трябва да се намира тази цивилизация?

– Не много далеч, мисля аз, въпреки че може и да не съм прав, най-много 15 светлинни години, освен това сигналите са предназначени точно за нашата система, не са просто разпространяващи се хаотично в пространството. Измерих дори дължината на вълната и ...

Усилар вдигна ръка, в знак Вракер да спре тирадата си.

– Защо никой от другите знаещи в целия храм, нито пък в който и да е било друг храм, не съобщили за такова нещо?

– Защото сигурно си мислят, че е невъзможно, смехотворно и т.н. Сам знаете, че нашето общество е доста скептично.

– Така е... Но ми е трудно да повярвам, че те говорят език подобен на нашия. Признайте че цивилизация, някъде из космоса, на светлинни години от нас, имаща стара форма на нашия език звучи меко казано странно, не толкова меко – налудничево, плод на болен мозък. Много ми е трудно да повярвам.

– Но данните... Освен това според Нетления епос свещената врана ще заведе лолисите до най-красивия свят...

Усилар отново прекъсна Вракер, но вече по-нервно:

– Нетления епос е просто мит! Бъдете учен, а не религиозен фанатик! Учим проклетето нещо само заради моралните устоя на обществото ни и заради лидерите, които вярват до не май къде в тия глупости. Свещени врани... Никакви врани, никакви кораби няма... Има химия, животознание, всичко останало са глупости на духовенството.

Вракер не за първи път чуваше подобни думи, много знаещи, а и не само знаещи, са атеисти. Докато Лидерът и повечето хора вярват безрезервно, толкова безрезервно, че не могат да отсеят святото и прибавеното в епоса, знаещите, в конкретния случай Урисал, отричат всички писания за дух, нетленност, вяра или някакви мистични идеи, които науките им не могат да обяснят. Дали се страхуват от неизвестното или просто

са тесногръди нито аз, нито Вракер можем да кажем.

– Навярно сте прав – отвърна пресметливо Вракер и излезе от кабинета. Почуди кого ли би могло да пита... Пазителите? Те си умират за разни такива работи, ще проучат всичко само заради евентуалната заплаха. Вместо да се върне в стаята си Вракер реши да се отбие до сградата на Пазителите. Тя бе съвсем наблизо до храма, никой нямаше да забележи, че един незначителен знаещ липсва.

– Добър ден... – рече плахо той, когато бе приет от знаещ, работещ за пазителите.

– Заповядайте, какво ви води насам? Виждам от картата ви, че работите в Храма на знанието.

– Преподавам по звездознание и разбира се работя по собствени проекти. Един от тях искам да ви покажа.

Вракер понечи да обясни, но онзи предпочете да погледне папката. След кратка пауза той рече:

– Интересно, много интересно. Смятате ли, че представляват заплаха?

– Не зная, не съм имал възможността да проуча нещата подробно, нито пък да влезе в истински контакт с тях.

– Хм... Но са високо развита цивилизация?

– Несъмнено.

– Вероятно оръжията им са доста мощни?

– Вероятно.

Пазителят, погледна листовете отново и рече:

– Чел ли сте Нетленния Епос?

– Да.

– Знаете ли го наизуст?

– Разбира се.

– „Живот свещен от мене приеми, единствен той е, това добре го запомни!“ – изрецитира пазителят.

– Да, знам това четиристишие, но мисля, че то е прибавено, защото в епоса почти не се говори от първо лице, единствено число....

– Нетленния епос ли оспорвате?

– Не.- рече Вракер с тон на току-що съкрушен генерал.

– Благодаря за помощта ви, признателни сме ви. Ще ви се обадим.

Това казано по-просто значеше, че няма да се обадят, а папката му ще остане в някой шкаф без да ѝ се обърне каквото и да е внимание. Вракер се върна в Храма на знанието и си даде сметка, че малкият му маратон не е постигнал никакъв резултат. Пък и как да има. Ако в

Храма на знанието бяха слепи атеисти, то тук бяха вярващи с избодени от фанататизъм очи. Епоса се четеше като върховен, единствен и най-вече необорим пряк текст. Никой не откриваше, или не искаше да открие, кръпките, които според Вракер бяха прибавени след създаването на Епоса и следователно не бяха свещени, нито пък необорими. Кръпка бе и четиристишието, което пазителят цитира. Ритъм, стихотворният тон се нарушаваха драстично, освен това се появяваше „Аз“, в епоса аз-формата сякаш нарочно се отбягваше. Навярно тези му мисли бяха напълно верни, но отново не помисли за практиката, за това, че не дава идеи, а ги търси. От знаещите не се очаква само да правят открития, те трябва да намерят как работата им ще помогне на обществото. С какво неговата цивилизация, „незнайните“ от епоса, щеше да помогне? Този въпрос въобще не се въртеше в ума му. За него в задачата не се питаше какъв е резултата, а как се решава, като дългите тригонометрични изрази, които трябва да приведете във вид удобен за логаритмуване, независимо какъв точно е резултата като число. Не вярваха ли, не искаха ли да повярват или вярваха но ги беше страх... За Вракер нямаше никакво значение. Отново бе там от където тръгна – сам пред разчетеното съобщение.

„Трябва да им отговорим.- каза си изведнъж Хасву и безкрайно хареса хрумването – Да потвърдим, че сме тук! Ако те знаят старо-памбийански, ще разберат. Каквото и да им напиша то ще стигне до тях след повече от 20 обиколки. Космическия предавател не се ползва сега... Знаещите дори няма да разберат, че съм отговорил. Наколко-секундно съобщение, повторено три пъти.“

Децата все така си повтаряха четиристишията. Повечето от тях никога нямаше да разберат и дума от Нетления епос, но щяха да го знаят. 66613 четиристишия в 7 книги – наизуст.

Вракер изписа на екрана:

„Корабът на разума ще кацне, когато приматът отлети.

Духът ще въздигне от прахта, защото иде ерата на любовта.“

Тия стихове от Нетления епос му се видяха толкова подходящи за случая, че нито за миг не се поколеба да ги прати на път за 20 обиколки, за да стигнат до планета някъде из космоса, която може би съществува, може би не, или ако съществува може цивилизацията ѝ отдавна да е изчезнала. Хвърли поглед върху текста си, за да се увери, че не е сгеришил нищо и натисна копчето. Ектазия отговори.

8.XI. 2000 г., Благоевград

КРАЙ

© 2000 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/47>]